

Tư Duy / Je Pense / I Think Of

Không có ai một mình đi qua sa mạc nhỉ? Những hình ảnh tôi thấy...những đoàn lữ hành đi!
Họ đi thế làm chi? Mở ra đường tơ lụa? Không thấy những đồng lúa. Họ đi về ruộng dâu?
Những con tầm ngẩng đầu chắc đang chào mừng họ? Họ đang rũ nắng gió hay vuốt ve lạc đà?
Dù sao cũng có nhà để cho họ ngừng nghỉ, bày lạc đà chăm chỉ cũng có chỗ dừng chân?
Ôi tôi thấy mùa Xuân xanh tươi từng ốc đảo. Sa mạc là chiếc áo bay trên trời, bay xa...
Sa mạc Sahara, cái tên nghe thật ngộ. Hình như đó, cái chỗ cho con người băng ngang...
...để đi tới Thiên Đàng? ...để lại về trần thế?...Tôi bỗng dưng ứa lệ: loài người có Quê Hương!
Mà mình ở một phương bất ngờ thấy sa mạc, thấy con người rải rác, thấy cái riêng tâm hồn...
Bình minh tới hoàng hôn thì đâu đâu cũng có...Người ta đi để mở / cánh cửa cõi người ta!
Tôi yêu con lạc đà. Nó không than, chỉ thở. Tôi ghét tôi quá chớ, tôi thở và tôi than!
Những bài thơ hoang mang...Những tứ thơ tràng hạt...cuối cùng là sống, thác, cuối cùng xâu Mân Côi!

Bài thơ này lời thôi!
Bài thơ này vô nghĩa?
Tôi viết rồi ngấm nghĩa...
thấy mình hạt bụi lặn...

Ôi ai! Ai cố nhân? Ôi ai! Ai sa mạc? Bụi lặn về con thác đổ xuống dòng sông Nyl...

Trần Vấn Lệ